

DRAZÍ NEMOCNÍ,

V MĚSÍCI LISTOPADU JSME MĚLI MOŽNOST JAKO CELÉ SPOLEČENSTVÍ BISKUPŮ ČECH A MORAVY PROŽÍT POŽEHNANÝ ČAS V ŘÍMĚ U PŘÍLEŽITOSTI NÁVŠTĚVY *AD LIMINA APOSTOLORUM* „U PRAHU APOŠTOLŮ“. PODLE CÍRKEVNÍCH PŘEDPISŮ JEDNOTLIVÍ BISKUPOVÉ BĚHEM TĚTO NÁVŠTĚVY PODÁVAJÍ DETAILNÍ ZPRÁVY O STAVU SVÝCH DIECÉZÍ ÚŘADŮM ŘÍMSKÉ KURIE A ZEJMÉNA SVATÉMU OTCI, SE KTERÝM SE KAŽDÝ BISKUP SCHÁZÍ OSOBNĚ. OBVYKLE JE TAKOVÁ NÁVŠTĚVA DOPROVÁZENA SKUPINOU POUTNÍKŮ, S NIMIŽ SLAVÍ MŠE SVATÉ V JEDNOTLIVÝCH PAPEŽSKÝCH BAZILIKÁCH. TENTOKRÁT NÁS POUTNÍCI, Z DŮVODŮ PANDEMIE, DOPROVÁZELI POUZE MODLITBOU ZE SVÝCH DOMOVŮ.

K NEJSILNĚJŠÍM ZÁŽITKŮM PATŘILO SPOLEČNÉ VYZNÁNÍ VÍRY U HROBU APOŠTOLA PETRA NEBO MŠE SVATÁ VE STAROBYLÉ BAZILICE PANNY MARIE VĚTŠÍ. V NEPOSLEDNÍ ŘADĚ SE NÁM DOSTALO POVZBUZENÍ V APOŠTOLSKÉM PALÁCI BĚHEM VELICE VLÍDNÉHO A OTCOVSKÉHO PŘIJETÍ U SVATÉHO OTCE, KTERÝ NAŠÍ MALÉ SKUPINCE VĚNOVAL PŘES DVĚ HODINY SVÉHO ČASU.

VÁM, KTERÍ JSTE NÁS DOPROVÁZELI MODLITBOU, UPŘÍMNĚ DĚKUJI A VŠEM ZE SRDCE RÁD ŽEHNÁM

VÁŠ BISKUP

+JAN

Sestry a bratři,

žijeme v době, která nás denně zneklidňuje zprávami o počtu nakažených zápludným virem, a podobný neklid se nevyhýbá ani vám, kteří navíc nesete břímě své nemoci a asi i větší izolace. Z vlastní zkušenosti vím, že pak je velkou pomocí Boží slovo, které se stává světlem a přináší novou naději, i když se nám někdy může zdát, že jsme někde na poušti, osamělí a trpící. Ale vždyť dávno před námi kráčel opuštěnými místy třeba Jan Křtitel, výrazná adventní postava: kázal v judské poušti, žil velmi asketicky a vyzýval své posluchače, aby připravili cestu Pánu. Jak? Aby uvěřili, že nejsou nikdy sami, protože Ten, který přijde, je bude provázet na každém kroku. Tato Janova výzva platí i nám, a svými slovy ji opakuje i sv. Pavel: „Dávejte dobrý pozor, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří: dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách... Vždy se hned chraňte vírou jako štítem.“ Tato víra nám připomíná Ježíšova slova o vcházení těsnou branou, neboť ta široká, pohodlná vede k záhubě. Tato slova platí i pro nás, ať nás provází jakákoli bolest. Varujme se tedy té “levné” cesty, kterou ke své škodě volí i současný svět, ale která vede do jisté záhuby. K životu vede těsná brána a úzká cesta provázena různými obtížemi, a k nim samozřejmě patří i nemoc. Naše víra nás proto nenechává trpět duševně nebo tělesně, ať nás provází bolest doma nebo v nemocničním pokoji, ale vybízí nás, abychom byli bdělí a neklesali na mysli. Vnitřní pokoj srdce i v sebetěžší situaci nezískáme zadarmo, ale je výsledkem našeho pokorného a vytrvalého úsilí. Náš Pán je stále s námi a ujišťuje nás, že nás nikdy neopouští, i kdyby na nás zapomněl třeba celý svět. Stále ovšem platí, že kde je světlo, vnější i vnitřní, tam se zákonitě vyskytuje i stín, ať je jakéhokoli druhu. Ale zář zjevené pravdy, ve kterou věříme, je natolik silná a posilující, že má moc osvobodovat a uzdravovat. Chraňme proto své nitro před pošetilými myšlenkami a snažme se je překonat vírou v Boží lásku, která nás

stále provází a přináší pravou naději. A opakujme si slova starobylého hymnu: „Přijď již, milý Kriste, a buď s námi, proměň naše srdce ve své chrámy, přijď, Pane náš, smiluj se nad námi!“

P. Miloslav Fiala OPraem.

Zprávy z diecéze

Dvanáct mužů přijalo v katedrále Svatého Ducha jáhenské svěcení, 16. 10. 2021

Biskup Jan Vokál udělil v sobotu 16. 10. svěcení ženatým mužům. Stali se tak trvalými jáhny.

Kandidáti jáhenského svěcení prošli tříletou přípravnou formací. Jak biskup Jan řekl ve své homilii, kdy citoval papeže Františka, jáhen není ani poloviční kněz, ani lepší ministrant. Je to důležitý služebník a organizátor farního života.

„Služba trvalého jáhna není jen doplňkem nebo náhradou za nedostatek kněží. Jde o službu, která může časově předcházet situaci, kdy každou jednotlivou farnost spravuje kněz. Jáhen je tím, kdo byl od počátku církve sloupem společenství. Vymezení jáhenské služby je široké a nedá se shrnout do několika bodů, co vše smí jáhen konat u oltáře,“ řekl mimo jiné diecézní biskup a dodal, aby se jáhnové na své službě nechali doprovázet jáhny sv. Františkem a sv. Vavřincem.

Biskup Jan ubezpečil všechny novosvěcence, že je bude neustále provázet svojí modlitbou a požehnáním.

Biskupové o *Ad limina apostolorum*

Ve dnech od 8. – 14. listopadu absolvovala většina českých a moravských biskupů návštěvu *Ad limina apostolorum*. Položili jsme jim dva dotazy, aby krátce refleктоvali tento čas strávený ve Vatikánu a se Svatým otcem, papežem Františkem:

1. Jak hodnotíte návštěvu a co jste si odnesli zpět do své diecéze?

Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký:

Bylo velmi posilující prožívat jednotu biskupů z naší země a zároveň naše společné pouto se Svatým otcem v Římě a všemi jeho předchůdci. Krásným projevem toho bylo vyznání víry po mši svaté v Bazilice svatého Petra. Pomodlili jsme se v půlkruhu kolem Petrova hrobu a opravdu jsem cítil, že se vracíme „k apoštolským prahům“ – v místě, v čase i v duchu.

Mons. Josef Kajnek, světící biskup královéhradecký:

Moc vydařená pouť. Jistě návštěva pěti římských bazilik je vždy povzbuzením pro každodenní práci a starosti biskupa a „bonus“ k tomu ještě pouť do Assisi právě na svátek sv. Anežky se mší svatou u sv. Kláry, to bylo super.

2. Co bylo konkrétně pro Vás nejdůležitější z rozhovoru s papežem Františkem?

Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký:

Nejvíc mě zasáhla pokora a otcovská dobrota Svatého otce, s níž nás přijal. Také zájem a pozornost, se kterou každému z nás naslouchal. Nebylo to formální, úřední setkání, při kterém bychom skládali účty nadřízenému, ale opravdový rozhovor s pastýřem. V této atmosféře papež František hovořil o pokladu víry a povolání, o kráse služby Bohu, který nám je vždy „Bohem blízkým, soucitným a něžným“. Všechny tyto vlastnosti se zrcadlily také ve tváři a řeči Svatého otce.

Mons. Josef Kajnek, světící biskup královéhradecký:

Jak s námi bezprostředně a bratrsky Svatý otec rozmlouval. Vysvětlil, proč nemůže bydlet v papežském paláci a proč bydlí u sv. Marty, v ubytovně pro biskupy, kteří přijedou na návštěvu do Říma. Tam je blízko lidem a má s nimi každodenní lidský kontakt. A uzavřel, že být papežem není lehké, ale někdy i zábavné.

(zprávy jsou převzaty z diecézního webu)

Zemřela sestra M. Radmila Marta Žďárková

Na první sobotu v listopadu 6. 11. 2021 povolal nebeský Otec sestru Radmilu, členku Sekulárního institutu Schönstattských sester Mariiných, který působí v Rokoli. Patří jí dík za její upřímnou lásku k Bohu, k Panně Marii i lidem, za dlouholetou nezištnou službu na královéhradeckém biskupství a péči o pana arcibiskupa Karla Otčenáška. Nelze opomenout ani její nemalý podíl na existenci Listů/Dopisů nemocným, modlila se, aby tato aktivita byla pro seniory, diecézi a církev požehnáním.

Mnozí jste ji znali jako tetu Martu, která se obětavě starala o kuchyň a hladové žaludky všech, kdo přišli na faru do Trmic i na královéhradeckém biskupství.

Rozloučení proběhlo v sobotu 13. 11. 2021 v 9.30 hod. v kapli provinčního domu Schönstattských sester Mariiných v Rokoli u Nového Města nad Metují, kde trávila uprostřed své duchovní rodiny poslední roky svého života. Tam byla pohřbena na sesterském hřbitově a bude očekávat slavné vzkříšení.

Advent

Je Advent. Lidé mají tento čas rádi. Je to čas očekávání a je spojený i s radostnými vzpomínkami na dětství, na mimořádnou sotva popsatelnou touhu po Vánocích. Advent nám připravuje rok co rok nová a nová obohacení. V listu sv. Pavla Soluňanům čteme: „Bratři, jak jste se od nás naučili, že máte žít, abyste se líbili Bohu a jak i žijete, prosíme vás a napomínáme, ať v tom vynikáte ještě víc.“

Věrnost Bohu není jen zárukou spokojenějšího a pohodlnějšího života. Pomáhá nám, jak se v chápání smyslu života dostat hlouběji a dál. Bůh udělal, co bylo na něm. My máme na jeho velkodušnost a lásku odpovědět, jak nejlépe umíme. Tato odpověď má mít stále větší gradaci směrem k pravdě, spravedlnosti a lásce.

Co to konkrétně znamená? Jaké možnosti pro uskutečňování Božího království nám nabízí doba Adventu? Dává nám prostor projevit se v tomto světě víc po křesťansku?

Každý den máme řadu příležitostí k novému začátku. Síla i kouzlo začátku spočívá v odvaze prožít tento den, tuto událost, toto setkání, svou práci i povinnosti lépe, než tomu bylo včera. Můžeme ukázat bohatství svého srdce víc v duchu a v pravdě.

Říká se, že „opakování je matka moudrosti“. Nejedná se pouze o pravidlo pro úspěšného studenta. Repetice znamená v hudební skladbě opakovat ještě jednou určitou pasáž. Měla by zaznít znovu a snad i lépe. Trvalé přátelství nevzniká z jediného podání ruky. Ani šťastné manželství se neprojeví v plnosti po jednom dni prožitém v upřímné lásce.

Jak se člověk osvědčí v adventní naději? Tím, že umí své naděje projevit i tam, kde už lidské naděje pohasínají. Když ustoupíme druhému, třebaže jsme v právu a spolehne se na Boží vedení, třebaže mu zrovna tolik nerozumíme.

Tradice křesťanského Adventu vyrostly z událostí dějin. Nejsou jen přenášením informací o tom, co kdysi bylo. Jsou vyjádřením stále přítomného rozhodnutí Boha ve vztahu k člověku, dějinám a ke všemu, co tvoří náš život. Bůh vyslovil své „ano“ člověku, světu i dějinám už tím, že svět i člověka stvořil a že o něj otcovsky stále pečuje. Jeho starostlivá láska postupem dějin neochabla. Poznáváme, že její síla se ještě víc projevuje tam, kde lidé chtějí ukázat sílu svého myšlení, schopností i přání ve svých sobeckých zájmech a ve stálém soupeření, které staví člověka proti člověku, národ proti národu, civilizaci proti civilizaci.

Advent je pozváním k naslouchání Božímu slovu a k důkladnější reflexi našich postojů, vztahů a životních ambicí. Člověk tak má příležitost v usebranosti připravovat se na nejkrásnější svátky v roce – Vánoce. Můžeme v blízkosti Boha zahlédnout nové skutečnosti, které nám v uspěchanosti dnešního světa dosud unikaly. Bůh si přeje, abychom prožívali svůj život v plném světle pravdy. K tomu jsme byli stvořeni a po tom touží naše srdce. Člověk nemůže tak snadno popřít sám sebe.

Přejme sobě i druhým požehnaný Advent, ať nás známý zpěv této doby „Rosu dejte nebesa shůry“ naladí do atmosféry očekávání na to, co pro nás Bůh stále připravuje.

Mons. Josef Socha

Mariina novost života

Svým významem dosahují události světa kosmických rozměrů. Všechno je v pohybu. Člověk se v tomto labyrintu ztrácí a ptá se, jaký to má všechno smysl. Proč mají současné dějiny tak dramatický spád? Nejsme schopni tyto projevy moderního věku monitorovat. Nestačíme jeho vývoji ani myšlením, natož vyzrálostí mravního charakteru či radostí. Víme jen, že tento dramatický pohyb v lidstvu se nedá zastavit, a že nejsme schopni se v něm správně orientovat. Nečekali jsme, že nás svět naší postmoderny tak nemile překvapí, a že si s ním nebudeme vědět rady.

Nový svět potřebuje nového člověka. Jaké vlastnosti by měl mít? Co udělat, aby rozvoji lidstva odpovídal našim nadějím, které jsme do něho vkládali?

Písmo svaté představuje Pannu Marii bez velkých okázalostí. Nemluví o ní v superlativech. Zdá se, jakoby slova o této nazaretské dívce byla zahalena až příliš všedností života, skromností a nenápadností. „Jsem služebnice Páně...“ (Lk 1,38). „Maria to všechno zachovávala v srdci a rozvažovala o tom...“ (Lk 2,51) „Všichni jednomyslně setrvali v modlitbě s Ježíšovou matkou...“ (Sk 1,14)

Duch služebnosti, kontemplace společenství církve. To je ideál i program Mariina života. To je také i její poselství světu všech staletí. V tomto Mariině ideálu září novost života v plné síle a kráse. A zdá se, že tato novost Mariina života bude stále aktuální a nikdy nezevšední. To je i vzor pro novou evangelizaci ve světě, který den ze dne zrychluje tempo svých vědeckých výkonů, filozofických vizí a ekonomických projektů. Duch služby, kontemplace a duch společenství církve je to, čím člověk lidsky i duchovně zraje a je schopen nejen mravně dohonit svět v jeho zběsilém vývoji, ale může i tomuto novému fenoménu dějin udávat i tón, být jeho vůdčí osobností.

Maria takovou osobností byla. Její příklad je živý a působí dodnes. Přehlédnout ho by znamenalo, že jsme se stali obětí vlastní nezralosti a vydali se všanc modernímu uspěchanému trendu světa. Myslíme si, že by toto byla dobrá cesta k šťastné a pokojné budoucnosti?

Mons. Josef Socha

Drazí nemocní,

tak jsem si chvíli myslela, že letos ani žádné Vánoce nebudou, protože jsem měla pocit, že potkávám jen smutné, vyděšené, nešťastné a našťvané lidi, kteří už ničemu a nikomu nevěří. A protože se venku zhoršilo počasí, žádné návštěvy nechodily a zahrádka je už připravená k zimnímu spánku, začala jsem nějaký čas trávit předvánočním úklidem. Knihovničky. A našla jsem tam pár pokladů, které stojí za to přečíst znovu. A znovu. (Musím přiznat, že smeták skončil v koutě a já na křesle s knížkou v ruce?) Znáte jméno Jaroslav Olšava? Poprvé jsem se s ním setkala kdysi v knize pohádek. Byl to katolický kněz a spisovatel, který měl opravdu mnoho sourozenců. Takže, když máte v rodině patnáct dětí, každá maminka si dovede představit, že život není jednoduchý. A přesto rodiče své děti dobře vychovali. Kněz, vlastním jménem Jaroslav Moštěk, nějaký čas sloužil i ve východních Čechách a jeho příběhy se často váží k Orlickým horám. A ke druhé světové válce, kterou prožíval

jako mladík. A přesto jsou jeho knihy plné lásky, víry a naděje. Píše o tom, že národ potřebuje náboženskou víru, řád Desatera, při sobě držící rodinu a hodné děti. Moje babička také pocházela z Orlických hor a s oblibou říkala: Kde je Bůh, tam se i pavučina stává hradbou. A kde Bůh není, tam je i pevnost pouhou pavučinou.

Máme tu Advent a Vánoce jsou přede dveřmi. Biskupství pro vás připravilo krásnou adventní brožuru a její téma je rodina. V dnešní době si společnost tak nějak není jistá, co to rodina vlastně je. Jaroslav Olšava jasno měl. A naštěstí ještě existují další lidé, kteří plní Boží vůli a vychovávají z dětí dobré lidi a dobré křesťany. Vždyť co mohou v dnešní době dělat chudáci lidé bez víry, na koho se mohou obrátit, ke komu zavolat, koho požádat o pomoc? Odpověď je skličující. Na nikoho. Na nic. Ale my máme „dědictví otců“. Je jedno, jestli k nám přišel Ježíš před dvěma tisíci lety nebo jestli na naše dveře zaklepal včera večer. Důležité je, že přišel. Přišel a klepe na naše dveře, na naše srdce. A když Mu otevřeme, dá nám dar radosti.

Drazí nemocní, jakákoli cesta, jakkoli dlouhá, jakkoli velkolepá, musí někde začít. Může začít i chybou. Takže, když se cítíte ztracení, zrazení, nebojte se. Bůh to nevzdá. A na závěr konec vánočního příběhu z doby, kdy nacisté vyhlazovali celé národy, a přesto mnozí lidé neztratili dobré srdce a čistou duši.

J. Olšava – Štědrovečerní drama

Vlak uháněl stále kupředu. Koleje klapaly ding dong ding dong a nárazníky někde o sebe zavadily a zazvonily. Děti stulené k sobě na podestýlce spaly spánkem potrhaným hladem a zimou. I Hans usnul. Babička si dala na hlavu vlněný šátek a vyšla se podívat na oblohu ven na dvorek. V onu tichou svatou noc se nic ve městě nepohnulo, jen kdesi v dálce hučel noční vlak. Začal drobně poletovat sníh. Babička sepnula ruce a modlila se: „Bože, Ježíši Kriste, tys trpěl od příchodu mezi nás lidi až do posledního vydechnutí na kříži. Přesto nám stále dáváš do srdce dar radosti. Děkuji ti za tento den plný úzkosti a přece zakončený tak šťastně.“

Marie B.

Když stará paní vaří čaj

Podzimní a adventní podvečery jsou tmavé, držíme se více doma, přicházejí vzpomínky a s nimi lidé, na které vzpomínáme. Když jsem byla, řekněme, v mladším středním věku, začala jsem si více všimnat některých okamžiků. Uvědomovala jsem si, že pominou, a o to mi připadaly krásnější.

Naše rodina mezi sebou měla i velmi staré ženy, které žily buď osaměle, nebo se na chvíli v samotě ocitaly, když jejich nejbližší potřebovaly někam odjet. Občas jsem dostala za úkol se za jednou nebo druhou stařenkou zastavit a zkontrolovat ji. Případně jí dělat chvíli společnost, zeptat se, jestli něco nepotřebuje. Jako správně rozlitaná ženská v produktivním věku, jsem honem sbalila něco na tácek nebo do krabičky a celá říčná dopadla do domácnosti staré paní. Z celé mé osoby asi muselo vyzařovat, že můj čas je vzácný.

Babička či tetička položily stejnou otázku: „Dáš si čaj?“

„Tak jo, já si to udělám.“

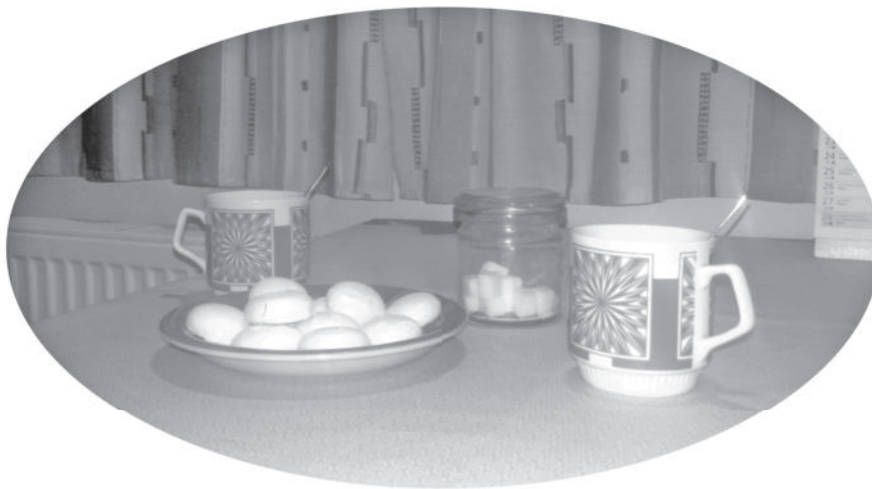
Nikdy jsem si čaj neudělala sama. Otázka i to co následovalo, fungovalo jako uzemnění. Položila jsem na stůl tácek nebo krabičku s něčím, sedla si na židli nebo na gauč a pozorovala ten rituál. Stará

paní dala vařit vodu na plynový hořák do malého kastrůlku, do něhož přelila teplou vodu z hrnce na kamnech. Vyndala sváteční hrneček s podšálkem a přešetila ho utěrkou. Mezi lžičkami vybrala tu nejlepší a také ji přešetila. Voda se už dávno vařila, ale stařenka se nenechávala rušit. Hledala čaj, dala ho do cedníčku a pak teprve pomalu, pomaličku zalila horkou vodou. Nikdy se neřešilo, jaký čaj, zda zelený, ovocný či černý. Čaj byl prostě čaj. Po té, co odkapala vodu z cedníčku a ten odložila, opatrně přede mne posunula hrneček, který voněl prostě čajem. Pak v klidu a pomalinku podala cukřenku, aniž zjišťovala, zda sladím. Pak se posadila ke mně a nechala si něco chvíli vyprávět nebo sama zavzpomínala na něco ze svého života. Usrkávala jsem čaj, dech se mi zklidňoval, v hlavě přestaly tikat hodiny.

„Bože, to je krása.“

Dodnes jsem za tyto chvíle vděčná. Patří k bohatství mého života a třeba z něho dokážu aspoň trošku odsypat budoucím pokolením. Až přijdou na návštěvu, zeptám se: „Dáš si čaj?“

Marie M.

Milí přátelé,

adventní myšlenky tohoto dopisu nám zvěstují tajemství dějin s jejich směřováním k prvnímu příchodu Krista na svět. Režie událostí prvního vstupu Krista Vykupitele překvapila tichostí, pokorou a zřetelně ukázala záměry Božích plánů s člověkem. Mocní světa před touto aktivitou Boží lásky kapitulovali. Zůstávají však v pozornosti a k tomuto dílu Boží lásky nepřihlížejí jen neutrálně. Víc jak dvoutisíciletá přítomnost křesťanů v dějinách poukazuje na výhledy do budoucna opět v duchu Ježíšových příslibů. Ty jsou potvrzeny pečeti velikonočních událostí vrcholících Kristovým vzkříšením. To také potvrzuje Boží plány směřující k naplnění všeho, co nám Ježíš přislíbil. Připravuje nás v naději na závěrečný akt svého druhého příchodu na konci věků.

Přejeme Vám, milí přátelé, požehnaný Advent, v pokoře, tichu a v modlitbě, která nás spojuje v naději, že Bůh své plány dokoná tak, jak to odpovídá Jeho věčné lásce k člověku.

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Marie Macková a Anna Hřčková.

Naše adresa: Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495 063 611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003 (na vyžádání je pak možné dodat potvrzení o daru). Pán Bůh odplatí!